

ADOMAS MICKEVIČIUS

Vaidilos apysaka

ADOMAS MICKEVIČIUS

*Vaidilos apysaka*¹

TLUM. VINCAS KUDIRKA

Grižo lietuviai. Iš kur? Atlikę naktį žygi,
Grižo visko pilni, pilis ir cerkves apiplėšę.
Daug vokiečių belaisvių, su kilpomis užnari-
nėtomis
Ant kaklų, su rankoms tvirtai suraišiotoms pa-
nčiais,
Skubino eiti greta arklių apgalėtojų savo.
Atsižiūrės ant prūsų ir ašaroms tuoj apsilieja,
Pasižiūrės ant Kauno ir save paveda Dievui.
Kauno viduj talpus yr plotas žemės Perkūno;
Ten Lietuvos kunigaikščiai, pargrįžę iš karo la-
imingo

¹*Vaidilo apysaka* — Konrado Valenrodo A. Mickevičiaus lenkiškai parašyto V. Kudirkos versta tik *Vaidilos apysaka*. [przypis edytorski]

Ricierius vokiečių ant laužo degino aukai.
Du tik ricieriai jų be baimės eina į Kauną:
Vienas jaunas, gražus, o kitas sulenktas amžiaus.
Prasidėjus kovai, apleido jie vokiečius patys;
Ir į lietuvių pusę pabėgo; priėmė juodu
Kunigaikštis Kęstutis, apsupo sargą ir su savim
Vedęs į pilį drauge. Iš kur jie esą klausinėjo,
Ko atvyko čionai? „Nežinau, atsako jaunasis,
Kokios esmi² giminės ir kaip tikrai vadinuosi.
Da bebūdamas mažas, tekau vokiečiams į ne-
laisvę.

Pamenu Lietuvoje dideliame mieste testovėjo
Mano tėvų namai; tas miestas buvo medinis,
Ant aukštų kalnelių; mūsų namas iš plytų rau-
donų.

Apie tuos kalnelius aplinkui ošė eglynai,
Girių viduryje iš tolo ežers žibėjo.
Naktyje vieną kart mus visus išbudino triukšmas;
Plykstelėjo ugnies šviesa, langai ėmė sprogti,
Dūmai veržės į vidų; tuojau mes laukan išbėgom.
Ulyčias³ jau liepsna apėmusi, kibirkštys laksto.

²*esmi* — sen. forma. ž. *esu*. [przypis edytorski]

³*ulyčia* — gatvė. [przypis edytorski]

Didis riksmas: prie ginklo! Mieste vokiečiai yr!
Prie ginklo!

Tėvas ginkluotas išbėgo ir jau daugiau nesu-
grįžo.

Vokiečiai ant namų užpuolė, viens pasileido
Paskui mane; pagavęs, ant arklio ėmė su savim.

Nieko aš nežinau, kas turėjo paskui atsitikti.

Tik ilgai, ilgai girdėjau motinos riksmą,

Ginklams čiauškant ir beidžiant triobų pargri-
ūvančioms sienoms,

Riksmas tasai lydėjo mane ir ausyj pasiliko.

Dar ir dabartės, gaisrą bematant ir šauksmą be-
girdint,

Mano dvasioj tas riksmas pabunda, urvoje tar-
tum

Atbalsis nuo perkūno trenkimo. Štai yr viskas,
Ką išsinešiau aš iš tėvynės ir nuo namiškių.

Kartais matau sapnuose visų brangiausių pa-
veikslus

Mano motinos, tėvo ir brolių, betgi kas kartas
Vis ir vis storesnis šešėlis pridengia jų veidus.

Taigi tarp vokiečių kūdikystę savo praleidau,
Kaip vokietis gyvendams; turėjau Valterio var-

da,
Alfo pravardę; norint man vardas vokiškas du-
otas,
Bet lietuvio dvasia užsiliko: gailestis liko
Giminės ir didis svetimšalių neapkentimas.
Vinrich, mistras⁴ kryžiuokų, prie savęs mane au-
gino.
Pats prie krikšto laikė, mylėjo mane kaip sūnų.
Rūmuose buvo man nuobodu, nuo Vinrich'o
kelių
Bėgdavau aš pas seni vaidilą. Tuo tarpu ten bu-
vo
Vaidila lietuvių, seniai į nelaisvę sugautas.
Ir vertiku tarnavo; jisai, apie mane patyręs,
Juogiai aš našlaitis lietuvis, tankiai viliojo
Mane mažą prie savęs ir apie Lietuvą sakė,
Man išsilgusią dvasią gaivino kalbos prigimto-
sios
Glamonėjančiais balsais ir skambėjimu daine-
lių.
Vesdavos tankiai mane ant mėlyno Nemuno kran-
to;

⁴*mistras* — ordino vyresnysis, magistras. [przypis edytorski]

Mėgdavau ten žiūrėt ant meilių tėvynės kalnelių.

Būdavo, grįžtant į pilį, senelis ašaras šluosto,
Kad neužtraukti akių ant savęs; ašaras mano
Taipgi šluostydamas, prieš vokiečius pagiežą kurstė.

Pamenu, kaip į pilį sugrįžęs peilį galandau,
Širdyje pagiežos smagumą patirdamas, pjauščiau

Vinrich'o brangius kaurus ir jojo zerkolus⁵ režiau,
Ant jo skydo šviesaus purvais drabsčiau aš ir spjaudžiau.

Kaip paaugau, senis paimdavo mane į laivą,
Keldavomės iš Klaipėdos krantus Lietuvos atlankyti.

Skyniau tėvynės kvietkas, o nuo jų kvapsnies⁶ užkerėtos

Dvasioje mano atgijo seni praeities atminimai.
Tos kvapsnies užsigėrus, man rodos, kad mažas aš vaikas,

Kad tėvų sode žaidžiu su mažais savo broliais.

⁵*zerkolas* — veidrodis. [przypis edytorski]

⁶*kvapsnis* — kvapas. [przypis edytorski]

Senis atminčiai mano padėjo; praeitį paišė
Žodžiais daug puikesniais už tacias kvietkas ir
žolynus.

Kaip tai būtų miela tėvynėje tarpe bičiulių
Ir giminių praleisti dienas jaunystės laimingos;
Kiek tai lietuvių vaikų tos laimės neišpažįsta
Ir kryžiuokų pančiuos beverkia. Žodžius tuos
girdėjau,

Lankant plačius laukus; vienok ant Palangos
pakrančių,

Kurias krūtine griausminga atsimuša jūrės
Ir iš didžių putotų nasrų srioves smilčių išlieja,
Senis kalbėjo man: „Matyk, sūnau, kaip tas
pievas

Smiltys jau apniko: matai, tos kvepiančios žo-
lės

Stengiasi dar galvoms tą marią užklodę perve-
ikt.

O, veltui! Nesa naujas ateina smilčių siaubūnas,
Apgali gyvą žemelę ir veik aplinkui užtraukia
Dykumos viešpatystę. Sūnau, tie pavasario va-
isiai,

Dar gyvi į kapą įstumti — tai apveiktos tautos,
Tai mus broliai lietuviai; sūnau, tos smiltys ne-
labos,
Ką iš užmarių neša audra — tai zokons kryžio-
kų”.

Klausant, plyšo širdis, geidžiau kryžiuokus tuoj
žudyti,
Ar į Lietuvą bėgti; senelis mane malšino.
Ricierius liuosas⁷ gali, sakydavo, ginklą sau rink-
tis
Ir su lygioms pajėgoms gal stoti į atvirą kovą;
Dar pas vokiečius lik ir karo mokslą pažinki,
Išsitikėjimą jų užpelnyk, paskui pažiūrėsim.
Paklausiau senelio rodos⁸, išėjau su teutonais:
Bet prie pirmo tuoj mūšio, kaip tik mūs vėluką
išvydau,
Kaip tiktai sugavau tautos mūsų karišką gie-
smę.
Šokau tuoj prie savųjų, senelį su savim patrauk-
dams.
Taip kaip sakais iš lizdo išplėštas ir klėtkoj au-

⁷*liuosas* — laisvas. [przypis edytorski]

⁸*roda* (brus.) — patarimas. [przypis edytorski]

gintas —

Norint medėjai, baisioms kančioms jam protą
atėmę,

Leidžia, idant jisai savo brolius sakalus muštų
—

Tik tegul iškils į padanges, tegul apsidairo
Po mėlynąsias erdves begalines savo tėvynės,
Laisvo oro užgriebia, sparnus savo šnabždant
išgirsta.

Grižk, medėjau, namo, tu sakalo jau nesulauk-
si.”

Baigė kalbėt jaunikaitis; kalbos jo klausė
Kęstutis,
Klausė Kęstučio duktė, Aldona, graži kaip die-
vystė.

Eina laikas rudens, vakarai jo slenka ilgoki.
Kęstučiūtė papratus tad tarp seserų ir vienme-
čių

Ar prie staklelių darbuotis, arba prie verptuvo
sėdėti.

Adatoms greitai mirgant ir sukantis sparčiai
verptuvams,

Valteris jai vokiečių šalies stebuklus sakinėja
Ir apie savo jaunystę. Kiekvieną Valterio žodį
Gaudo mergelė ausim ir per mintį jį nuleidžia;
Viską atsimena, gūisiais net per sapnus atkar-
toja.

Valteris apsakinėjo, kaip didžios pilys ir miestai
Ten už Nemuno, kokį parėdai puikus ir bran-
gus,

Kaip iškilmingi žaislai, kaip imasi ricieriai na-
rsūs

Per lenktynes, o mergelės paskui vainikus jiems
dalina.

Sakė apie Dievą, kuris už Nemuno valdo.

Apie Motiną Dievo Sūnaus Nekaltą kalbėjo,

Ir paveikslą jos gražų parodė ant paišinėlio,

Ką didžioj garbėje ant savo krūtinės nešiojo:

Šiandien davė lietuvei, naujos vieros bemokin-
dams.

Išmokinti norėjo ją visko, ką tik žinojo;

Bet išmokino ir to, ko pats nemokėjo ikšiolei

—

Išmokino mylėt. Ir jis mokinosi daugel.

Kaip smagu, graudu jam buvo girdėt iš jos lūpų

Užmirštus jau žodžius lietuviškus, o iš kiekvie-
no

Atgaivinto žodžio tuoj naujas užgema⁹ jausmas,
Tartum iš pelenų kibirkštis; tai buvo minėta
Giminystės saldus vardai, saldžios bičiulystės
Ir da žodis saldžiausias už viską — meilės tai
žodis.

Nėr ant žemės lygaus jam, išskyrus žodį *tėvynė*.
Mena Kęstutis: "Dėl ko duktė taipos atsima-
nius?

Kur linksmumas jos dingo senovės, žaislai kas-
dieniniai?

Šventą dieną visos merginos eina pašokti,
Ji viena sau lieka, arba su Valteriu kalba;
Šiokią dieną merginos prie adatos ar prie sta-
klelių,

Jai ar adata krinta, arba susipainioja siūlai.

Ji pati nemato, ką darius, visi man tai sako.

Vakar mačiau, kaip ji rožės žiedus žaliai siuvi-
nėja,

O lapelius šilkais raudonais perdėm išdabino.

Kaip gi gali matyti, jei akys ir visos jos mintys

⁹*užgema* — gimsta. [przypis edytorski]

Valterio vien akių ir Valterio žodžių tik ieško.
Klausiu, kur eina? Į klonį; iš kur sugrįžta? Iš
klonio.

Kas tame klonyj? Tenai jaunikaitis jai sodą įta-
isė,

Argi sodas tasai už mano sodus yr gražesnis?
(Puikūs buvo sodai Kęstučio, pilni įvairiausių
Obuolių ir griūšių¹⁰, ką mėgsta taip Kauno mer-
ginos)

Ne sodelis ją traukia: mačiau aš žiemą jos lan-
gus:

Tie, kur nuo Nemuno pusės, visai gryni, lyg
gegužį,

Ledas stiklą neužtraukė; ten Valteris tankiai
praeina,

Ji pas langą turėjo sėdėt ir atdūsiu karštu

Ledą nuo stiklo nuvarė. Tariau, jog skaityt ir
rašyti

Ją išmokys, girdėdams, kad jau visi kuniga-
ikščiai

Savo vaikus mokinti pradėjo. Geras vaikinai,
Tvirtas kareivis, rašte sumanus, lyg kunigas ko-

¹⁰*griūšia* — kriaušė. [przypis edytorski]

kis:

Ar galiu jį išvyt? Jis Lietuvai taip reikalingas.
Jis geriausiai sustato kareivius, apkasus pila,
Žaibo ginklą įtaiso, visus jis vienas atstoja.
Valterį, būk mano žentu ir eik už Lietuvą mu-
škis.

Valteris vedė Aldoną. Tikrai, vokiečiai, jūs jau
manot,

Čia apysakos galas, nes jūsų meilės romanuos,
Apsivedus didvyriams, tuojau trubadūras¹¹ nu-
tyla,

Vos pridūręs, kad jie ilgai ir laimingai gyveno.
Valteris pačią mylėjo, bet dvasią turėjo prakil-
nią;

Laimės nerado namie, nes jos nebuvo tėvynėj”.

Pasileidus sniegui, aukštai vyturys užčyra-
vo:

Kur kitur viturys apreiškia meilę, linksmybę,
Lietuvai tik kasmet apgarsina gaisrą ir kraują.
Nesuskaitomos minios kryžiojų jau atsitrau-

¹¹*trubadūras* — dainius. [przypis edytorski]

kia,

Jau nuo užnemunės kalnų perdėm iki Kauno
Triukšmas, ginklų čiauškėjims, žirgų žvengi-
mas girdėti,

Taip kaip ūkas tavorai jų ant laukų nusileido;

Švysteli šian ir ten sargų pirmutinių vėlukai.

Lyg prieš audrą žaibai. Vokiečiai sustojo ant
kranto,

Tiltus per Nemuną tiesia ir apgula Kauną aplin-
kui.

Kas dieną nuo griautuvų vis virsta sienos ir bo-
kštai,

Pakasai kas naktį lyg kurmiai knisas į žemę,
Bombos laksto padangėms, nutiesdamos taką
ugninį,

Kaip sakalai ant paukščių, iš aukšto ant stogo
nupuola.

Kaunas griuvo, lietuviai į Keidainius išsikrau-
stė;

Griuvo Kėdainiai, lietuviai po kalnus, girias gi-
na save.

Vokiečiai tolyn naikina ir platina gaisrą.

Valteris su Kęstučiu pirmiausi kovoj, o paskiau-

si

Grižtant. Kęstutis rimtas visad, nuo mažo pri-
pratęs

Muštis su priešų, užpult, apgalėt ir bėgti. Ži-
nojo,

Juogiai su vokiečiais jo sentėviai ėmės tolydžio;
Sekdams sentėvius, mušės ir ant ateities neži-
ūrėjo.

Valterio mintys kitokios: jis tarp vokiečių užau-
gintas

Pažinojo kryžiuokų galybę; žinojo, kad mistras
Iš Europos renka turtus, ginklus ir kareivius.
Prūsai gynėsi kitkart, sutrynė prūsus teutonai:
Lietuva anksčiau ar vėliau sulauks to likimo.
Prūsų nelaimę žinodams, jisai dėl lietuvių dre-
bėjo.

Tarė Kęstutis: „Sūnau, tu pranašas man praga-
ištingas:

Atdengei man akis, kad bedugnes aš pamaty-
čiau;

Tavo žodžių beklausant, tarytumei rankos ap-
silpo,

Su apgalėjimo viltim pabėgo drąsa iš krūtinės.

Kas vokiečiams bus daryta? Atsakė Valteris šitaip:

Tėve! Žinau aš kelią tik vieną, baisų ir tikrą!
Rasi jį kada nors apreiškiau". Taip juodu kalbėjo,

Ik trimitai nesušuko vėla prie kovos ir nelaimės.

Liūsta labyn Kęstutis, o Valteris, kaip atsimainęs!

Kitąsyk, norint jisai nebuvo niekad per linksmas,

Laimės net valandoj jo veidą rūpestis dengė,
Bet, glamonėjant Aldonai, nušvinta būdavo akys,
Sveikina ją, šypsodams, jautrioms akimis atsi-
sveikin,

O dabar, tarytum kankino jį užslėptas skausmas.

Kiaurą rytą stovi, rankas ant krūtinės supynęs,
Žiūri iš tolo ant dūmų liepsnojančių kaimų,
miestelių,

Žiūri baisioms akimis; pašokęs naktį iš miego,
Tėmijasi pro langą į kruviną gaisrą ugnelės.

„Vyre mieliausias, kas tau?” — pati su ašaroms klausia.

„Kas man yra? Ar snausiu, iki vokiečiai, užsi-
puolę,

Miegantį mane suriš ir paves į budelio ranką?”

„Dieve saugok! Sarga juk ant apkasų pastaty-
ta”.

„Taip, sarga pastatyta, aš pats turiu rankoje kar-
dą;

Betgi, žuvus sargams ir mano kardui atšipus...

Jeigu senatvės, klausyk, senatvės vargingos su-
lauksiu,

Dievs palaimins vaikais”. „Vokiečiai užpuls tu-
omi tarpu.

Pačią užmuš, vaikus išplėš ir, toli juos išvežę,

Išmokys paleisti šaudyklę į tikrąjį tėvą;

Juk aš pats rasi tėvą ar brolius būčiau jau žu-
dęs,

Kad ne tas vaidila”. „Brangiausias Valteri ma-
no,

Bėkim nuo vokiečių tolyn į girias ir kalnus”.

„Mums išbėgus, liks su vaikais juk motinos ki-
tos!

Prūsai bėgo taipos, vokiečiai Lietuvoj juos pavijo:

Jeigu mus užtiks kalnuose?”. „Toliaus mes nubėgsime”.

„Ar toliaus, varguole, toliaus? Ar Lietuvą mesim,

Kad patekti stačiai į totorių rankas ar rusinų?”

Nieko ant to Aldona neatsakė; jai rodės ikšiolei,

Juogiai tėvynė jos yra be galo ir krašto;

Pirmąkart išgirdo nesant Lietuvoj slaptos vietos.

Nusiminusi klausia ji Valterio, ką bedaryti?

„Mano Aldona! Vienas tik kelias liko lietuviams Sutrempimui kryžiokų galybės; man jisai žinoms.

Bet neklauski dėl Dievo! Prakeikta tūkstantį kartų

Valanda, kurioje keliu tuo privers mane eiti”.

Nekalbėjo daugiau, Aldonos prašant, neklausė;

Lietuvos tik nelaimės girdėjo ir matė prieš save,

Ik pagiežos liepsna, regėjimu vargo ir skausmo
Pučiama paslapyj, niškilo ir nepsiaubė širdį;
Išdildino visus jausmus, net vienintelį jausmą,
Kurs gyvenimą jo smagino, net jausmą meilės.
Taip kaip ažuolas girioj, jei kartais medėjai,
Paslapčia ugnį užkrėtę, giliai išdegina širdį,
Girių karalius gan greit buinių savo lapų ne-
tenka,
Šakos lekia su vėju, vienintelis likęs žalumas,
Amalų¹² karūna, jo galvą dabirusi, džiūsta.

Laikės lietuviai ilgai po pilis, girias ir po kal-
nus,
Vokiečius užpuldami ir užpuldinėjami jų.
Šitai ant Rudaujos laukų baisus mūšis ištiko.
Dešimtys tūkstančių vyrų iš pusės lietuvių ten
krito,
Žuvo greta tiek pat su vadais ir brolių kryžio-
kų.
Vokiečiams neužilgo iš užmarėsėjo pagelba.
Valteris ir Kęstutis su sauja vyrų narsuolių

¹²*amalas* — ant medžių augantis parazitas, gausiai šakotas, kaip šluota. [przypis edytorski]

Persimušė į kalnus, iš ten su kardais iškapotais,
Su skylėtais skydais, kraujais ir dulkėmis apli-
pę.

Nusiminę sugrįžo namo ir įėjo į triobą.

Valteris ant pačios nepažvelgė, ništarė žodžio.

Vokiškai tik kalbėjo jisai, vaidila ir Kęstutis.

Aldona nesuprato, širdis vienok pranašavo

Kokį priepuolį baisų. Kada jie užbaigė rodą,

Ant Aldonos visi liūdnoms akimis pažiūrėjo.

Valteris žiūri ilgiausiai ir slepia nusiminimą;

Štai iš akių pradėjo byrėti ašaros gausios;

Puolė po kojų Aldonai, rankas prie širdies savo
spaudė;

Meldė atleisti už viską, ką ji dėl jo nukentėjus.

„ Vargas moterims, tarė, jei jos pasiutėlius my-
li,

Tuos, kurių akys mėgsta išbėgti už kaimo ru-
bežių,

Tuos, kurių mintys lyg dūmai nuolat aukščiau
stogo lakioja,

Tuos, kurių širdžiai negali ištekti laimės nami-
nės.

Didžios širdys, Aldona, tai kaip aviliai per daug

talpus

Jie nebus pilni medaus ir driežams lizdu tampa.

O Aldona! Atleiski! Aš šiandien namie noriu likti,

Šiandien viską užmiršiu ir šiandien būkiva mudu

Po senovei; ryto...” — nutilo, užbaigti nišdrįso. Ima džiaugsmas Aldoną; iš sykio manė varguolė,

Valteris atsimainysiąs, ramus jau būsiąs ir linksmas;

Mato, ne taip nusiminęs ir akys daugiau tur gyvybės,

Obuoliai ant veido sugrižo. Vakarą visą

Valteris prie Aldonos išbuvo, užmiršęs ant trumpo

Kryžiokus, ir karą, ir Lietuvą, vien tik kalbėjo Apie laimingus laikus, kada į Lietuvą teko.

Apie pirmus žodžius, ką ištarė savo Aldonai.

Vaikštinėjimus klonyj ir apie kiekvieną smulkiausią

Atminčiai brangų, pirmosios jų meilės atsiti-

kimą.

Kam gi žodžiu *ryto* taip mielą perkerta kalbą?
Vėl nusiminięs ir vėl ilgai ant pačios savo žiūri,
Ašaros sukasi jam akyse, sakyt ką norėtų,
Bet drąsos nepritenka. Ar atmintį laimės pri-
kėlė

Tam, kad su ja atsisveikintų? Ar žodžiai vakaro
šito

Ir glamonėjimai būt paskutiniaisiais atspindžiais
meilės?

Klausti veltui; Aldona tik žiūri, ništiki, laukia
Ir, pro duris išėjus, ji tēmija dar pro plyšelį.
Valteris pilstė vyną ir tuštino taureę po taurei,
O ant nakties pas save vaidilą senį sulaukė.

Rytą saulei tekant, žirgai sudundėjo kano-
poms,
Ricieriai du, apsupti ūkų, išjoja į kalnus.
Būt apgavę sargas visas, vienos negalėjo.
Budrios akys meilužės: įspėjo Valterį bėgant,
Klonyje kelią pastojo; oi, liūdnas susitikimas!
„Grižki, grižk, mieliausia, namo; tu būsi la-
iminga

Tarp savųjų šeimynos; jauna da, susiraminsi
Ir užmirši! Daug kunigaikščių tavęs norėjo;
Juk esi liuosa, esi našlė po didvyrio,
Kurs dėl tėvynės labo yr visko išsižadėjęs —
Tavęs net! Lik sveika, užmirški; paverki už ma-
ne:

Valteris visko nustojo, jis vienas sau pasiliko,
Kaip dykumoj tas vėjas; po svietą turi bastytis,
Išdavinėti, žudyt ir pats paskui žūti niekingai.
Bet, praėjus laikui, ir vėl vardas Alfo iš naujo
Lietuvoje užgriaus ir iš lūpų vaidilų išgirsi
Darbus jo garsius; tada atsiminki, mieliausia,
Juogiai ridenus tas baisius, paslaptim prisiden-
gęs.

Tau vienai pažįstams, kada tai vyru tau buvo.
Ir puikybės jausmas tegul suramins tad našla-
itę”.

Aldona, rodos, klauso, vienok negirdi nė žo-
džio.

„Palieki! Palieki!” surikus, pati išsigando
Žodžio to *palieki*: tas žodis viens tik skambėjo.
Nieko nemąstė, nieko neatminė; visos jos min-
tys,

Atminimai visi, praeitis sumišo iš vieno;
Bet širdim įspėjo, kad jau negalima grįžti,
Kad negali užmiršti; akims sumišusioms žval-
gės
Ir kelis kartus su jo akimis susitiko;
Akyse tose jau seniaus netrasdavo džiaugsmo,
Ir tarytum ieškojo ko kito; dairės aplinkui.
O aplink dykuma ir girios; už Nemuno girioj,
Viduryje pačiam, matyti žiba bokštelis —
Moterų klioštorius ten, trioba liūdnoji krikščio-
nių.
Ant bokštelio sustojo ir akys ir mintys Aldo-
nos —
Taip balandis, pagautas audros ant jūrių gili-
ųjų,
Gelbisi, puldams ant stiebo visai nepažįstamo
laivo.
Valteris šitai suprato ir su Aldona pasitraukęs
Savo siekius apreiškė, slėpti įsakė nuo svieto
Ir ties vartais — o varge! Baisus atsisveikinims
buvo.
Alfas su vaidila nujojo. Ikšiol negirdėt jų.
Varge! Varge! Jei būtų dar prisiegos savo nišpil-

dęs;

Jeigu laimę atmetęs, Aldonos laimę suėdęs...

Jeigu tiek paaukavo ir aukos nuėjo ant niekų...

Laikas parodys tai. Vokiečiai, jau užbaigiau da-
iną.

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur.

Ten utwór jest w domenie publicznej.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na Licencji Wolnej Sztuki 1.3.

Fundacja Nowoczesna Polska zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony:
<http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/mickevicius-voidilos-apysaka>

Tekst opracowany na podstawie: Vincas Kudirka, Vinco Kudirkos raštai, tomas IV, 1909.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Utwór powstał w ramach konkursu „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2013”, realizowanego za pośrednictwem MSZ RP w roku 2013. Zezwala się na dowolne wykorzystanie utworu, pod warunkiem zachowania ww. informacji, w tym informacji o stosowanej licencji, o posiadaczach praw oraz o konkursie „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2013”. Publikacja wyraża jedynie poglądy autora i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP. Publikacija parengta įgyvendinant projektą „Wolne Lektury” (<http://wolnelektury.pl>). Skaitmeninė reprodukcija padaryta Fondo „Nowoczesna Polska”/Lietuvos kultūros paveldo — virtualioje erdvėje (<http://www.epaveldas.lt>), pasitelkiant egzempliorių iš bibliotekos kolekcijos. Veikalas sukurtas konkurso, įgyvendinamo 2013 m. bendradarbiaujant su Lenkijos Respublikos Užsienio reikalų ministerija — „Bendradarbiavimas viešosios diplomatijos srityje 2013” („Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2013”) ribose. Leidžiama laisvai naudoti veikalą, su sąlyga, jog bus išsaugota aukščiau pateikta informacija, taip pat informacija apie taikomą licenciją, teisės turėtojus bei konkursą. Publikacija išreiškia tik autoriaus pažiūras, todėl negali būti tapatinama su oficialiomis Lenkijos Respublikos Užsienio reikalų ministerijos pažiūromis.

ADOMAS MICKEVIČIUS *Vaidilos apysaka* 26
Opracowanie redakcyjne i przypisy: Monika Bogdziewicz, Paulina Choromańska, Paulina Ołtusek.